

“Όλες ξανάλεγαν τὰ ἴδια λόγια κι ὅλες ρωτοῦσαν χωρὶς νὰ περιμένουν ἀπάντηση.

“Ἄξαφρα ἡ Μπουλεντόγκη ἄφισε μιὰ στριγγιά φωνή καὶ πιάνοντας τὸ σκαμνῆκι τῆς Σαντιρίνας τὸ χτύπησε κάτω μετ’ ἰσχύος δυνάμει, ποὺ τὰ πόδια του στράβωσαν καὶ σωροβολιάστηκε κατακομματιασμένο.

Καμιά δὲν κατάλαβε γιὰ ποιὸν εἶταν ὁ τόσος θυμὸς ποὺ σήκωσε ὅλων τὰ κεφάλια.

Ἡ Μπερζουνέτια φαίνονταν ἔτοιμη νὰ ριχτεῖ ἐναντίον κάποιου, κ’ ἡ μικρὴ Νιτρετοῦρη παναλλάβαινε, σὰν ἓνα παρόλοπο πρὸς τὴ Σαντιρίνα.

— Μὰ, ἀφοῦ εἶχε ξανάβρει τὸ Γιάκωβό της....

Ἡ κ. Νταλινιὰν ἔπαυε ἀμέσως νὰ τρέμει. Τὸ πρόσωπό της τὸ τόσο γλυκὸ εἶταν ἐπαναστατημένο σὰν ἐμπρὸς σὲ μιὰ ἀδικία. Κ’ ἐνῶ ὁ κύριος ἔπαιονε στὰ χέρια του τὸ γράμμα γιὰ νὰν τὸ διαβάσει, ἐκεῖνη ἔβαλε τὸ καπέλλο της καὶ μοῦγγνεψε νὰν τὴ συντροφεύω.

“Όλα εἶτανε συγυρισμένα στὸ δωμάτιο τῆς Σαντιρίνας. Τὸ πάτωμα εἶταν σφουγγαρισμένο καὶ τὸ μικρὸν κατάλευκο κρεββάτι φώτιζε τὴν κάμαρα ὅσο κι ὁ ἀποριλιάτικος ἥλιος.

Ὁ Γιάκωβος εἶτανε μισοξαπλωμένος στὸ πάτωμα. Μὲ πολὺν κόπο σηκώθηκε διὰ νὰ ἡ κ. Νταλινιὰν τὸν ἐρώτησε γλήγορα - γλήγορα.

— Τί συνέβηκε; Ποῦ εἶναι ἡ Σαντιρίνα;

Γύρισε τὸ πρόσωπό του στὸ κρεββάτι κ’ εἶπε.

— Ἐκεῖ, ἐκεῖ εἶναι.

Τὰ σκεπάσματα δὲ φούσκωναν πονθενά, οὔτε στὴ θέσῃ τῶν ποδιῶν, μὰ ἡ κ. Νταλινιὰν εἶχε σκίψει κιόλας καὶ περνοῦσε τὸ χέρι της πάνω στὸ κρεββάτι, σὰ γιὰ νὰ δεβαιωθεί πὼς πραγματικὰ ἐκεῖ εἶταν ἡ Σαντιρίνα. Ἐπειτα τῆς ξεσκέπασε τὸ πρόσωπο καὶ τὴν κοίταξε γιὰ πολὺ.

Ὁ Γιάκωβος εἶπε.

— Χιτὸς πέθανε.

Τὰ γέλια του ἔτρεμαν καὶ τὰ βλέφαρά του ἔκλεισαν. Προσπάθησε νὰ δυναμώσει τὴ φωνή του καὶ ἐξακολούθησε.

— Σὰν ἦρθα, εἶχε κιόλας ξεράσει ὅλο της τὸ αἷμα.

Μιὰ γειτόνισσα μπῆκε ἀθόρυβα, ράβοντας ἓνα μπάλωμα σὲ μιὰ ποδίτσα παιδιοῦ.

— Ἄν ἄοργησε νὰ πεθάνει, μὰς εἶπε.

Καὶ μετ’ ἡν ἴδια χαμηλὴ κ’ ἥρεμη φωνή, μὰς ξήγησε.

— “Όλη νύχτα τὴν ἄκουα νὰ βήγει. Τὸ πρωτὶ τὴν ἄκουα νὰ πνιαινοχορεῖται, κι ἄξαφρα φώναξε.

«Γιάκωβε, Γιάκωβε». Ἡ φωνὴ της ἔμοιαζε σὰ νὰ ὑποῖτοσε βοήθεια. Μπῆκα ὁμῶς ἐδὼ μέσα καὶ τὴ βοήθα νὰ ξεονά πάνω στὸ πάτωμα. Ξενοῖσε αἷμα γωλοῖς νὰ σταματᾷ. Τότε σποδίσθηκα καὶ βέλησα νὰ φωνάξω, μὰ ἡ Σαντιρίνα δὲ μ’ ἄκουε. μόνον μετ’ ἡρπάζετο νὰ στεῖλω νὰ φωνάξω τὸ Γιάκωβο.

Καὶ καθὼς ἀποτέλειωσε τὸ μπάλωμα, κάσφωσε τὴ βελόνη πάνω στὸ πονκαμισάκι της κ’ ἔφυγε ἰαγώνοντας στὰ πόδια.

Ὁ Γιάκωβος νοιώθηκε πάλι κατάντακα καὶ τὸ γεωμένο κεφάλι του ἀγκυμυποῦσε τώρα πάνω στὸ πρόσωπο τῆς Σαντιρίνας.

Γνωρίζοντας στὸ ἐργαστήρι, ἡ μεγάλῃ μου ἐπιθυμία νὰ ξανάβρω τὴ Σαντιρίνα μ’ ἔκανε νὰ κοιτάξω τὴ θέσῃ της. Μὰ δὲν ὑπῆρχε πᾶς ἐκεῖ παρὰ μόνον τὸ

πεσμένο στὰ πλάγια σκαμνῆκι, ποῦδειχνε τὰ σπασμένα ξύλα του. Ἡ κ. Νταλινιὰν θέλησε νὰ πεῖ στὶς ἄλλες ὅ,τι ἔξαιρε, μὰ ὁ λαιμός της φράχτηκε κι ἀναγκάστηκε νὰ μιλήσῃ ἐγὼ γιὰ κείνην.

Εἰμωνα κ’ ἐγὼ σὰν πνιγμένη καὶ δὲν μπόρεσα νὰ τὰ πῶ μιὰ καὶ καλὴ. “Όταν οἱ ἐργάτισσες ἔμαθαν ὅλες τὶς λεπτομέρειες ποὺ μὰς εἶχε δώσει ἡ γειτόνισσα, ἡ Μπουλεντόγκη εἶπε σκληρὰ στὸν κύριο.

— Τὸ Πάσχα δὲν εἶχε γιορτὴς γιὰ κείνη.

Ὁ κύριος δὲ φάνηκε νάκουσε. Πιάστηκε μετ’ ἃνὸς του χέρια στὴ μηχανή του καὶ τὰ σάλια ἔτρεχαν ἀπὸ τὸ στόμα του.

Σ’ ἓνα γνέψιμο τῆς κ. Νταλινιὰν, μάζεψα τὸ σπασμένο σκαμνῆκι γιὰ νὰ τὸ φέρω στὴν κουζίνα κι ὅταν ξαναγύρισα ἡ κ. Νιτρετοῦρη ἔλεγε δυνατὰ.

— Κ’ ἡ ἀγάπη τῆς Σαντιρίνας πέθανε μαζί.

Καὶ δὲν ξανακούστηκε τίποτε πᾶς παρὰ ἡ φωνὴ μιᾶς ἀνθοπώλισσας στὸ δρόμο καὶ τὸ τίς - τὰς τοῦ ρολοιοῦ, ποὺ φαίνετο πὼς χτυποῦσε πρὸ γλήγορα καὶ πρὸ δυνατὰ.

Τὸ βράδι γύρισα στὴς Σαντιρίνας μαζί μετ’ ἡν κ. Νταλινιὰν.

Ὁ Γιάκωβος εἶταν ἀκόμα γονατισμένος κατάχαμα, εἶχε μόνον σηκώσει τὸ ἓνα του γόνατο καὶ τὸ κρατοῦσε ἀνάμεσα στὰ δάχτυλά του.

Ἡ γειτόνισσα μὰς εἶπε σιγανὰ.

— Ἔτσι κοιμάται ἀπὸ τὸ πρωτὶ.

Ὁ Γιάκωβος τ’ ἄκουσε. Σηκώθηκε λοιπὸν καὶ μὰς εἶπε.

— Ἄν κοιμόμουν, εἰμωνα μετ’ ἡ Σαντιρίνα μου.

Εἶτανε ζαλισμένος καὶ μετ’ ἃν κίνημα ποῦκαρε γιὰ νὰ στηριχτεῖ στὸν τοῖχο. Ἐσπρωξε μιὰ φωτογραφία τῶν παιδιῶν, ποὺ ἔμεινε ἔτσι στραβὰ κρεμασμένη.

ΒΙΒΛΗ ΣΚΟΥΡΑ

ΣΤΟΝ ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ

Γιὰ νὰ Σὲ ἰδῶ, ψηλά, κατὰ τὸν ἥλιο

τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μου θὰ στηλώσω.

κατάματα, μετ’ ἃν δίχως ἓνα ἀντίηχο.

γιατὶ κ’ ἂν εἶσαι πύρα, μὰ εἶναι τόσο,

τόσο γλυκεῖα εἶν’ ἡ φλόγα σου γιὰ μένα,

ποὺ κάθε ποὺ τὴν πίνω θάναδά σου

χαρίτων λούλουδα δορολοισμένα.

καὶ θενὰ νιώσω κάθε ποὺ τὴν πίνω

τὰ σπλάχνα μου καὶ σάμπως γιαιτρεμένα

ἀπ’ τὸ φαράκι τοῦ ἄδειου ποὺ τοὺς δίνω

σὲ χώρα στείρα ἀπ’ ὄνειρο καὶ σκέψη...

Καὶ κατὰ Σέ, πεταλουδοῦλα ἀνοιγώ

τὸ πέταμά μου κάθε ποὺ μοῦ γνέψει

νέα σου ἀχιτίδα... δὲ μετ’ ἃν καιεῖς, καὶ νιώθει

τὸ χᾶδι σου ἡ ψυχὴ ποὺ θὰ τὴ θρέψει.

Θερμμένοι ἀπὸ τὸ φῶς Σου εἶναι μου οἱ πόθοι.

ΒΕΓΑΣ